

séget és az egységet. Így folyik az Egyház élete. Nyissuk ki a szemünket, nyissuk ki az ajtókat, nyissuk ki a kezünket. Ne sóhajtozzunk, inkább nézzük a körülöttünk megvalósuló csodákat. Mennyi szolgálat és állhatatosság mozgalmainkban, plébániáinkon, csoportjainkban minden téren! Találkozásainkba visszatért az ima. Lépjünk ki szűkös határaink börtönéből. Osszuk meg javainkat, elébe menve azoknak, akik testvéri segítséget várnak. Ha roskadozol, menj egy társad felé, aki már úton van. Keresztények a világon sokfelé fogságban vannak és szenvednek hitükért; ők előttünk járnak. Már első lépéssel csatlakozol az Egyház nagy menetéhez, amelynek reménysége alkonyt nem ismer.

Kelj fel és járj!

18. Megkereszteltek népe, sokféle érzékenységeddel, mindenféle gazdagsággal, engedd, hogy téged kereső Istened rád találjon. Ne félj jövőd miatt, hiszen Krisztus ma is él. Rémségeink legmélyén gyökeret verő hiteddél légy igazán az igazságosság, a testvériség és az egység Kovásza. Minthogy Krisztus ma is és a világmindenségben mindenütt él, emeld szemedet a látóhatár felé, és szaporázd lépésedet. Mindenütt a földön, minden műveltségi körben emberek tekintete keresi Istent.

19. Közösségben a római egyházzal és püspökével, II. János Pállal, valamint minden vele egyesült egyházzal, örvendve a többi keresztény egyházzal való növekvő közösségnek az Evangélium hirdetésére és szolgálatára, az újra eljövő Krisztust szemlélve mondjuk: „Íme az ember!” Isten gyermekévé akarja fogadni az emberiséget, hogy saját jövőjét ossza meg vele.

Itt Lourdes-ban bénák hagyták mankóikat Szűz Mária előtt, kinyilvánítva ma is Isten gyöngédségét és erejét. Hasonlóképpen, megkeresztelt nép, szabadulj meg attól, ami lehúzó, és az első apostoloktól kapott hagyomány erejében kelj fel és járj!

A francia püspökök

KRISZTUS MISZTIKUS TESTE

„A szolgálatok különfélék, de az Úr ugyanaz“ (1Kor 12,5) (XLVII. beszéd)

Fontoljuk meg Szent Pál szavait: „A lelki adományok ugyan különfélék, a Lélek azonban ugyanaz. A szolgálatok is különfélék, de az Úr ugyanaz.” Kedves gyermekeim, láthatjátok, hogy minden természetes testnek sok különböző része és érzéke van, és minden egyes résznek, legyen az szem, fül, száj, kéz vagy láb, megvan a sajátos szerepe, elvégzendő munkája. Szó sem lehet arról, hogy egyik rész a másiknak a munkáját akarja végezni, vagy bármi más legyen, mint aminek Isten alkotta. Mindegyikünk egy része a testnek, Krisztus pedig a Feje. Ebben a testben, éppen úgy, mint a természetes testben, a részek nagyon különbözők egymástól. Egyikünk szem, másikunk kéz, megint másikunk láb, száj vagy fül. A szemek a kereszténység testében azok, akiknek feladata a tanít-

tás; ez olyasmi, amivel nektek nem kell tovább törődnötök. De nekünk közönséges keresztényeknek nagy gondunknak kell lennie arra, hogy kitaláljuk, melyik az a munka, amire Urunk bennünket hívott, mi a kegyelem, amit nekünk készített. Mert minden mesterség vagy munka, bármilyen kicsi is, kegyelem, és ugyanaz a lélek hozza létre valamennyit az emberiség használatára és javára.

Vegyük először a legszerényebb feladatokat. Az egyik fanni tud, a másik cipőt csinálni; egyesek jók ilyen gyakorlati dolgokra, mások nem. Mindez az adomány Istentől való, az Ő Lelke hozza létre bennünk. Higgyetek nekem: ha egy közösség tagja lennék, nem pedig pap, igen büszke lennék rá, ha tudnék cipőt csinálni. Próbálnám jobban megcsinálni, mint bárki más, és örülnék, hogy kezem munkájával keresem meg a kenyerem. Kedves gyermekeim, a láb vagy a kéz ne akarjon szem lenni. Mindenkinek sajátos munkáját kell végeznie, amit Isten bízott rá, bármilyen közönséges legyen is; nem mindenki tudná, hogyan kell ezt csinálni. Minden nővérünknek megvan a maga dolga. Egyesek gyönyörűen tudnak énekelni, ők a zsolozsmáért felelősek. Isten Lelke ezt a munkát bízta rájuk. Szent Ágoston mondta: „Isten változatlan, isteni és egyszerű lény, mégis Ő az oka minden sokféleségnek. Ő mindenben minden, mindenben egy és az egyben minden.” Nincs olyan kicsiny, apró feladat, olyan szerény, házias mesterség, ami ne lenne Isten adománya, különös kegyelme.

Mindenki tegye meg felebarátjáért, amit felebarátja nem tud olyan jól csinálni, mint ő, és ezen a módon, mások iránti szeretetével hálát ad Istennek kegyelmeiért. Légy bizonyos ebben: ha nem vagyunk hasznosak, használhatók és segítőkészek felebarátunk iránt, sokért kell majd felelnünk Isten előtt. Az Evangélium azt mondja, hogy mindenkinek számot kell adnia sáfárkodásáról. Mindegyikünknek kötelessége a tőle telhető legjobban visszafizetni, amit Istentől kapott, mivel Isten mások javára adta.

Mi az a sok morgolódás, miért panaszolja mindenki, hogy munkája hátráltatja? Isten adta neki ezt a munkát, Isten pedig nem hátráltat senkit. Munkánk sohasem fogja megzavarni lelkiismeretünket, ha Isten lelke ihleti bennünk a munkát. Békét kell hoznia nekünk, nem zavart. Kedves gyermekem, látnod kell, hogy ha ilyesmi zavarja meg békédet, akkor nem a munka a zavar oka, hanem a rendetlen mód, ahogyan csinálod. Ha úgy végezted munkádat, ahogyan könnyen tudnád és végezned is kellene, egyik szeméddel csakis Istenen és önmagaddal mit sem gondolva, akkor nem aggasztana, hogy tessél másnak, attól sem félnél, hogy nem tetszel valakinek, nem kérdeznéd, hasznos vagy kellemes-e munkád, mert semmit sem keresnél benne, csak Isten dicsőségét. Minden munkádat csakis Istenért végeznéd. Ha így tettél, semmi érzelmi kiborulásnak vagy lelkiismereti válságnak nem lehet helye benned.

Minden hívőnek szígyellnie kellene, ha olyan rendetlen módon végzi munkáját, és olyan kevés szívtisztasággal, hogy az emberek hallják, hogy gonddal tölti el; mert ez megmutatja, hogy nem Istenben, nem tiszta és igaz szándékkal tette. Nem Isten iránti őszinte és tiszta szeretetből és mások javára. Ha szívből meg vagy elégedve a munkával, ami jutott neked, jele annak magad és mások számára, hogy egyedül Istenért teszed. Urunk nem azért tett szemrehányást

Mártának, mert dolgozott. Amit csinált, az jó és szent volt. Túlzott aggodásáért hibáztatta.

Meg kell csinálnunk minden jó és hasznos munkát, amit találunk, de a gondjukat Istenre kell hagynunk. Igen gondosan, békésen, egész szívvel kell végeznünk munkánkat, belevonva Istent. Figyelnünk kell minden részletre, nagy buzgósággal és odaadással, és félszszemmel magunkat is figyelemmel kell kísérenünk, megkérdezve magunktól, mi indít a munkára. Nagyon lelkiismeretesen kell igyekeznünk megkülönböztetni, mire ösztönöz bennünket Isten Lelke, azt kéri-e tőlünk, hogy passzívok legyünk, vagy pedig aktívok. Követnünk kell ösztönzéseit és eszerint cselekednünk. Ha azt kívánja tőlünk, hogy pihenjünk, akkor pihenjünk; ha dolgoznunk kell, fogjunk hozzá békésen és vidáman. Ha öregekkel vagy betegekkel és tehetetlenekkel találkozunk, ne várjuk, hogy segítségünket kérjék. Kéretlenül tegyük meg, amire szükségük van, és versengjünk a kiváltságért, hogy szeretettel szolgáljunk nekik. Hordozzuk egymás terhét. Bizonyosak lehetnek, hogy ha nem teszitek meg Isten adta munkákat, elveszi tőletek és olyanak adja, aki rendesen el tudja végezni, titeket pedig haszontalanul, erénytől és kegyelemtől megfosztva hagy.

Ha munka közben Isten titkos érintését érzitek, figyeljetek rá gondosan, de anélkül, hogy elhanyagolnátok munkákat. Így megtanuljátok, hogy Istent belevigyétek munkátokba, ahelyett, hogy elszaladnátok belőle Őhozá.

Kedves gyermekeim, így kell megtanulnunk, hogyan gyakoroljuk magunkat az erényben. A tanulás egyetlen módja a gyakorlat. Isten nem gyömöszöl beléd erényeket, ha te a kisujjadat sem mozdítod. Ne gondoljátok, hogy az Atya, Fiú és Szentlélek egyszerűen belerepül olyan emberekbe, akik sohasem dolgoztak az erény megszerzésén. Erényünk ugyancsak keveset ér, míg meg nem izmosodott belső vagy külső gyakorlattal. Volt egyszer egy farmer, aki cséplés közben elragadtatásba esett; de folytatta munkáját, ezért egy anyagnak kellett jönnie, hogy vigyázzon a cséphadaróra, nehogy megüsse magát. Ti meg állandóan szabad időt kértek az imádságra. Nagy adag egyszerű lustaság lappang ebben; mindenki szem akar lenni, hogy folyvást szemlélődjék, és semmit se dolgozzék. Ismerek valakit, aki a legtöbb embernél jobban szerette Istent, és egész életében szántóvető volt. Negyven esztendeig járt az eke nyomában, és mind a mai napig ezt teszi. Ez az ember egyszer megkérdezte Urunktól, kívánja-e, hogy abbahagyja a munkát és beüljön a templomba. De a felelet az volt: nem, nem kívánja. Azt akarta, hogy továbbra is arca verejtékével keresse a kenyerét, az ő legszentebb Vérének tiszteletére.

De azért mindenkinek találnia kellene megfelelő időt a nap vagy az este folyamán, hogy visszavonuljon lelke mélyébe, ki-ki a maga módja szerint. Akik olyan haladottak, hogy tudják, hogyan kell teljes egyszerűséggel, minden elképzelés vagy különös formáság nélkül Istenhez fordulni, tegyék ezt; ez az ő útjuk. A többiek pedig hadd csinálják úgy, ahogyan nekik a legmegfelelőbb, egy jó órát töltve lelki gyakorlatokban, mindenki a maga módján. Nem lehet mindenki szem.

Tauler János (1300 k.–1361)